

pant, men Udviklingen af alle disse Forhold har Ministeriet troet ganske at burde overlade til Praxis, i hvilken faste og bestemte Rettsregler, under Forudsætning af, at Varernes Pantfættning skulde vise sig at være en hyppigt forekommende praktisk Nødvendighed, snart og med Lethed ville kunne danne sig paa det allerede givne Grundlag.

ad § 6.

De i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser ere formeentlig en nødvendig Konsekvens af den til Grund for Loven liggende Sætning, at Dokumentet i alle Omsætningsforhold repræsenterer Varerne, og ialtsald nødvendige, naar de Diemed, der ved Loven ere tilfugtede, skulle opnaaes. For at Varerne nemlig med Lethed skulle kunne omfættes, vil det være fornødent, at Kjøberen, naar han sikker sig, at Lagerbevist overdrages ham af rette Vedkommende og ifølge et mangelfrit Endossement, har Visshed for, at Varerne virkelig blive hans Eiendom. Ministeriet har nu vel ikke troet ligeoverfor almindelige Sikkerhedshensyn at burde gennemføre denne Sætning i sine yderste Konsekvenser (jfr. Bemærkningerne til forrige §), men ligesom Ministeriet ved de fornødne Betingelser i Bevillingerne vil søge at sikke, at Varer ikke modtages i Omsætningslagene, der før Dplæggersen ere undergivne Pantfættning eller paa anden Maade undbragne Dplæggersens Naadighed, saaledes har man ogsaa troet at burde virke hen til, at alle Forfølgninger, der rettes mod Ihændehaveren af Lagerbeviserne, og som gaae ud paa at berøve ham Dispositionsretten over hans Gods, forsaavidt de i Omsætningslagene oplagte Varer angaaer, skulle rettes mod Lagerbeviserne, og at ligeledes de oplagte Varer, saalænge de beroe i Lageret, undbrages Dplæggersens Naadighed undtagen med Hensyn til Dispositioner over de for Varerne udstedte Lagerbeviser. Ligesom derfor Arrest og Eksekution vil være at foretage i Lagerbeviserne, saafremt de skulle strække deres Virkning til de i Lagerne oplagte Varer, saaledes maae thinglæste Forfølgninger (Domme, Forlig o. a. L.) og frivillige Dispositioner, der gaae ud paa at indbrømme thinglige Rettigheder i Varerne (Underpant, almindeligt Pant o. a. L.) søges konstaterede ved Paategning paa Lagerbeviserne,

saafremt de skulle være forbindende for senere Erhverbere af samme.

ad §§ 7—8.

Bestemmelserne i § 7 ere ikke fundne overflødige, selv om Forholdene, hvad ikke er usandsynligt, maatte udvikle sig derhen, at Lageret i Reglen mod en vis Præmie overtager Garant i Henseende til Ulykkestilsælde for de i Lageret oplagte Varer. I Henseende til Dokumentets Stempelpligt bemærkes alene, at Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861 § 54 om forte Bexler selvfølgelig ikke her finde Anvendelse, og at den samme Stempelfrihed ved Endossementer, der tilkommer Endossement af Bexler, naturligtvis ogsaa maa tilkomme Endossement af Lagerbeviser.

ad § 9.

Rettsforholdet mellem Lagerbestyrelse og Dplægger som saadanne henhører naturligt under Bedømmelsen af Sø- og Handelsretten, hvor en saadan særegen Domstol er oprettet, men da Begrebet om Handelslager i Lov af 19de Februar 1861 idetmindste vilde gjøre det tvivlsomt, om disse Lager henhøre under den ved denne Lov etablerede Domstols Omraade, er det fundet hensigtsmæssigt at tilføie en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende.

Ministeriet troer sluttelig at burde bemærke, at det er en af Reglerne i § 4 flydende Følge, at den, der har mistet et Lagerbevis, for at faae Varerne udberevede af Lageret, maa søge det bortkomne Lagerbevis mortificeret. Ministeriet havde i saa Henseende først paatænkt at indføre en særegen kortere, paa Analogien af Bestemmelserne i Plakat af 16de Marts 1847 nærmest grundet Mortifikationsproces; ligeoverfor de Indvendinger, der af Sø- og Handelsretten af Hensyn til Lagerbevisernes Betydning ere reiste mod en saadan Mortifikation, og som Ministeriet har fundet begrundede, har Ministeriet imidlertid troet at burde opgive denne Tanke. Da Ministeriet derhos ikke har troet at kunne gjøre nogen Forstjæl gjældende, hvad enten Lagerbeviset er endosseret paa Navn, eller Endossementet er steet in blanco, uden at indføre